

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

Βρυξέλλες, 14.8.2007
COM(2007) 469 τελικό

**ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΚΑΙ ΤΟ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ**

Για τις ισχύουσες νομικές διατάξεις, συστήματα και πρακτικές στα κράτη μέλη και σε κοινοτικό επίπεδο όσον αφορά την ευθύνη στους κλάδους των τροφίμων και των ζωοτροφών και τα εφικτά συστήματα οικονομικών εγγυήσεων στον κλάδο των ζωοτροφών σε κοινοτικό επίπεδο σύμφωνα με το άρθρο 8 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 183/2005 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Ιανουαρίου 2005, περί καθορισμού των απαιτήσεων για την υγιεινή των ζωοτροφών

{SEC(2007)1066}

ΣΥΝΟΨΗ

Όταν συμβαίνουν περιστατικά μεγάλης κλίμακας, η κοινωνία πρέπει να αναλαμβάνει το κόστος που συνεπάγεται η απόσυρση, η μεταφορά, η αποθήκευση και η καταστροφή ζωοτροφών, τροφίμων και ζώων, καθώς και το κόστος της ανάλυσης και άλλων διοικητικών δαπανών. Ποιος πρέπει να πληρώσει;

Στο άρθρο 8 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 183/2005¹ για την υγιεινή των ζωοτροφών ορίζεται η αρχή σύμφωνα με την οποία οι υπεύθυνοι επιχειρήσεων ζωοτροφών είναι υπεύθυνοι για οιαδήποτε παράβαση της σχετικής νομοθεσίας σχετικά με την ασφάλεια των ζωοτροφών και για τις άμεσες συνέπειες της απόσυρσης από την αγορά, επεξεργασίας ή/και καταστροφής ζωοτροφών, ζώων και τροφίμων που παράχθηκαν με αυτές. Εν τούτοις, όσον αφορά τις οικονομικές εγγυήσεις στον τομέα των ζωοτροφών, ο νομοθέτης επέλεξε την έλλειψη οικονομικών διατάξεων στον κανονισμό. Η Επιτροπή, όμως, οφείλει να υποβάλει έκθεση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και στο Συμβούλιο και, εάν χρειαστεί, νομοθετική πρόταση. Στόχος αυτής της έκθεσης είναι να προετοιμάσει ένα αποτελεσματικό σύστημα οικονομικών εγγυήσεων για τους υπευθύνους επιχειρήσεων ζωοτροφών. **Στο παράρτημα περιλαμβάνεται η πλήρης έκδοση της παρούσας έκθεσης στα αγγλικά.**

Πρώτον, η έκθεση εξετάζει τις ισχύουσες νομικές διατάξεις, συστήματα και πρακτικές όσον αφορά την **ευθύνη** και τις **οικονομικές εγγυήσεις** στον κλάδο των ζωοτροφών και σε άλλους κλάδους, σε κοινοτικό και εθνικό επίπεδο. Δεύτερον, προτείνει ένα εφικτό και εφαρμόσιμο σύστημα οικονομικών εγγυήσεων σε κοινοτικό επίπεδο. Στην έκθεση αναλύονται διάφορες εναλλακτικές επιλογές για τις οικονομικές εγγυήσεις και κατά συνέπεια η ανάλυση ενδέχεται να είναι ευρύτερη από τις επιλογές που προβλέπονται στο άρθρο 8.

Οι **οικονομικές εγγυήσεις** στον τομέα των ζωοτροφών αποτελούν μια εφικτή επιλογή από τεχνική άποψη, εφόσον καθοριστούν με σαφήνεια η κάλυψη και ένας μηχανισμός ενεργοποίησης. Οι οικονομικές επιπτώσεις για τους υπευθύνους επιχειρήσεων ζωοτροφών ποικίλλουν, αλλά θα εξαρτηθούν κυρίως από το βαθμό της κάλυψης. Εν τούτοις, η εισαγωγή υποχρεωτικών οικονομικών εγγυήσεων δεν είναι επιθυμητή από τους περισσότερους υπευθύνους επιχειρήσεων ζωοτροφών. Επιπροσθέτως, ο ασφαλιστικός τομέας δεν έχει αναπτύξει προϊόντα που θα ικανοποιούσαν τη ζήτηση για οικονομικές εγγυήσεις αν αυτές καταστούν άμεσα υποχρεωτικές.

¹ Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 183/2005 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Ιανουαρίου 2005, περί καθορισμού απαιτήσεων για την υγιεινή των ζωοτροφών. ΕΕ L 35 της 8.2.2005, σ. 1.

Επομένως, επειδή το ζήτημα είναι περίπλοκο και δύσκολο να εφαρμοστεί άμεσα, η Επιτροπή προτείνει την έναρξη ευρείας δημόσιας διαβούλευσης σχετικά με τις διαφορετικές εναλλακτικές επιλογές εντός δύο ετών από τη δημοσίευση της παρούσας έκθεσης και, στην συνέχεια, περαιτέρω ανάλυση του κόστους των οικονομικών εγγυήσεων και εκτίμηση των πιθανών αποτελεσμάτων αυτού του μέτρου. Στο ενδιάμεσο διάστημα, τα κράτη μέλη δεν αναμένεται να ζητούν από τους υπευθύνους επιχειρήσεων ζωοτροφών να υποβάλλουν στοιχεία που αποδεικνύουν ότι καλύπτονται από οικονομικές εγγυήσεις. Με βάση την εμπειρία που θα αποκτηθεί τα προσεχή έτη, ενδέχεται να καταστεί αναγκαία η αντιμετώπιση απρόβλεπτων θεμάτων και/ή νεοεμφανιζόμενων πολιτικών. Η Επιτροπή στην περίπτωση αυτή θα εξετάσει την ανάγκη νομοθετικών προτάσεων για την αντιμετώπιση των εν λόγω θεμάτων μέσω της διαδικασίας συναπόφασης με τη συμμετοχή του Συμβουλίου και του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

ΝΟΜΙΚΗ ΒΑΣΗ

Το άρθρο 8 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 183/2005 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Ιανουαρίου 2005, περί καθορισμού απαιτήσεων για την υγιεινή των ζωοτροφών απαιτεί από την Επιτροπή «να υποβάλει στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και στο Συμβούλιο έκθεση για τις οικονομικές εγγυήσεις στον τομέα των ζωοτροφών» προκειμένου «να προετοιμάσει ένα ουσιαστικό σύστημα οικονομικών εγγυήσεων για τους υπευθύνους επιχειρήσεων ζωοτροφών». [...] «Εκτός από την εξέταση των ισχυουσών εθνικών νομικών διατάξεων, συστημάτων και πρακτικών σχετικά με την ευθύνη τον τομέα των ζωοτροφών και σε συναφείς τομείς η έκθεση θα συνοδεύεται, εφόσον απαιτείται, από νομοθετικές προτάσεις για ένα τέτοιο εφικτό και εφαρμόσιμο σύστημα σε επίπεδο Κοινότητας». Οι εγγυήσεις αυτές θα πρέπει να προβλέπουν την κάλυψη του συνολικού κόστους για το οποίο θα μπορούν να κριθούν υπεύθυνοι οι υπεύθυνοι επιχειρήσεων ως άμεση συνέπεια απόσυρσης από την αγορά, επεξεργασίας ή/και καταστροφής ζωοτροφών, ζώων ή τροφίμων που παράχθηκαν με αυτές».

ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ ΚΑΙ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Για την κατάρτιση της έκθεσης αυτής η Επιτροπή επικουρείται από εξωτερικό σύμβουλο, στον οποίο ανέθεσε τη διεξαγωγή μελέτης με τίτλο «Οι οικονομικές εγγυήσεις στον κλάδο των ζωοτροφών». Η μελέτη εστιάζει στα εξής:

- ανάλυση του κόστους παλαιότερων περιστατικών που αφορούσαν την απόσυρση από την αγορά ζωοτροφών, ζώων που χρησιμοποιούνται για την παραγωγή τροφίμων και τροφίμων που παράχθηκαν με αυτές·
- επανεξέταση των ισχυουσών νομικών διατάξεων, των συστημάτων και των πρακτικών σε κοινοτικό και εθνικό επίπεδο (στην ΕΕ-25 και σε μια χώρα ΕΟΧ που δεν είναι μέλος της ΕΕ²) όσον αφορά την ευθύνη και τις οικονομικές εγγυήσεις, κυρίως στον κλάδο των τροφίμων και των ζωοτροφών·

² Έχουν ληφθεί απαντήσεις από 24 αρμόδιες αρχές από όλα τα κράτη μέλη της ΕΕ-25 εκτός της Ελλάδας και της Μάλτας, καθώς και από τη Νορβηγία, τη μόνη από τις τρεις χώρες ΕΟΧ που δεν είναι μέλος της ΕΕ και συμμετέχει στην έρευνα.

- εκτίμηση του κόστους και της σκοπιμότητας των διαφορετικών εναλλακτικών επιλογών για οικονομικές εγγυήσεις στον κλάδο των ζωοτροφών.

Για τη μελέτη αυτή, το 2005 πραγματοποιήθηκε διαβούλευση με τους ενδιαφερομένους υπό μορφή συνεδριάσεων και γραπτών ερωτηματολογίων. Πραγματοποιήθηκαν δύο συνεδριάσεις με ευρωπαϊκές οργανώσεις που εκπροσωπούν τους υπευθύνους των επιχειρήσεων ζωοτροφών και τον ασφαλιστικό κλάδο. Τα ερωτηματολόγια εστάλησαν σε ευρωπαϊκές και εθνικές οργανώσεις υπευθύνων επιχειρήσεων ζωοτροφών και στις αρμόδιες εθνικές αρχές.

Εκτός από τη μελέτη αυτή, η Επιτροπή έλαβε σχόλια από αρκετές ευρωπαϊκές και εθνικές οργανώσεις υπευθύνων επιχειρήσεων ζωοτροφών και άλλους ενδιαφερομένους που εκπροσωπούν τους παραγωγούς πρωτογενών ζωοτροφών και τροφίμων, τους κτηνοτρόφους, τους συνεταιρισμούς ζωοτροφών, τους παρασκευαστές πρόσθετων υλών ζωοτροφών, προμειγμάτων και σύνθετων ζωοτροφών, τους παραγωγούς δημητριακών, τους υπευθύνους επιχειρήσεων αποθήκευσης, τις μεταφορικές εταιρίες και τον ασφαλιστικό κλάδο.

Η ΕΥΘΥΝΗ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

Οι **Συνθήκες** δεν προβλέπουν ρητή νομική βάση που να εξουσιοδοτεί την Κοινότητα να προβεί σε κανονιστική ρύθμιση της ευθύνης. Ελλείψει τέτοιων διατάξεων, οι κοινοτικοί κανόνες σχετικά με την ευθύνη, όπου υπάρχουν, θεμελιώνονται σε **ειδικές ικανότητες του κλάδου**, όπως η δημόσια υγεία, το περιβάλλον, η γεωργία και οι μεταφορές.

ΜΟΡΦΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΟΧΟΙ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΕΓΓΥΗΣΕΩΝ

Οι δυνατικές μορφές των οικονομικών εγγυήσεων που αναλύθηκαν είναι οι εξής: ασφάλιση, είτε με προαιρετικό είτε με υποχρεωτικό ασφαλιστικό σύστημα, τραπεζικές εγγυήσεις και λογαριασμοί ταμειυτηρίου, ομαδικά συστήματα του κλάδου, για παράδειγμα συστήματα που ιδρύονται με τη μορφή εταιρίας αλληλασφάλισης και ειδικά ταμεία με συμμετοχή ή στήριξη του δημοσίου. Για καθένα από αυτά, είναι σημαντικό να γίνουν κατανοητοί οι όροι βάσει των οποίων η αγορά θα μπορούσε και θα ήταν διατεθειμένη να παράσχει ένα τέτοιο προϊόν.

Οι υποχρεωτικές λύσεις συνδέονται με την ανάγκη να εξασφαλίζεται ότι όλοι οι υπεύθυνοι επιχειρήσεων ζωοτροφών τηρούν όντως την απαίτηση που υποχρεούνται να τηρήσουν. Κατά συνέπεια, υπεύθυνες για την επιβολή θα ήταν οι αρμόδιες αρχές, στο πλαίσιο της διαδικασίας εγγραφής σε μητρώα ή άλλων δραστηριοτήτων επίσημου ελέγχου.

Ένα πρόβλημα που θα έπρεπε να επιλυθεί με ένα τέτοιο σύστημα υποχρεωτικής ασφάλισης θα ήταν ο τρόπος εξασφάλισης των οικονομικών εγγυήσεων και για τους υπευθύνους επιχειρήσεων ζωοτροφών οι οποίοι θα κρίνονταν υπερβολικά ριψοκίνδunami για ασφαλιστική κάλυψη από τις ασφαλιστικές εταιρίες ή κάθε άλλον πάροχο εγγυήσεων.

Λύσεις όσον αφορά την ασφάλιση

Μπορεί να υπάρξει ασφάλιση για τα ανακαλούμενα προϊόντα;

Η ασφάλιση μπορεί να αποτελέσει λύση για την κάλυψη ενός κινδύνου εφόσον τηρούνται οι αρχές της προβλεψιμότητας, της ανεξαρτησίας, της σταθερότητας και της σπανιότητας. Προβλεψιμότητα σημαίνει ότι η πιθανότητα ανάκλησης, με την πάροδο του χρόνου και για το σύνολο του πληθυσμού που θα ασφαλιστεί, είναι δυνατό να υπολογιστεί. Αυτό φαίνεται να ισχύει όταν: υπάρχουν στατιστικά στοιχεία, τουλάχιστον για τις μεγαλύτερες περιπτώσεις ανάκλησης και για τα αίτιά τους. Εν τούτοις, πρέπει να εξαιρεθούν οι επακόλουθες επιπτώσεις όπως π.χ. περαιτέρω ανακλήσεις λόγω ανάκλησης ενός συστατικού, καθ' ότι είναι πολύ δύσκολο να προβλεφθούν και είναι σκοπιμότερο να εμπίπτουν στον τομέα της ασφάλισης των επιχειρηματιών στους επόμενους κρίκους της αλυσίδας. Ανεξαρτησία σημαίνει ότι ο αιτών δεν πρέπει να είναι σε θέση να προβεί ο ίδιος σε ανάκληση. Αυτό παρουσιάζει μεγαλύτερες δυσκολίες: οι ανακλήσεις που είναι προφανές ότι οφείλονται σε αμέλεια του αιτούντα ή σε άλλους λόγους που αποδίδονται στον ίδιο, θα έπρεπε να αποκλείονται από την ασφάλιση. Σταθερότητα σημαίνει ότι ο αριθμός των ανακλήσεων και η μέση αξία τους θα έπρεπε να παραμείνουν σχετικά σταθερές είτε ότι υπάρχει δυνατότητα εκτίμησης των αλλαγών τους στο μέλλον. Σπανιότητα σημαίνει ότι τουλάχιστον οι πολύ μεγάλες ανακλήσεις θα συνέβαιναν κατ' εξαίρεση και σε σπάνιες περιπτώσεις. Θα θεωρείτο ότι οι ανακλήσεις πληρούν και τα δύο κριτήρια: της σταθερότητας και της σπανιότητας.

Υποχρεωτική ή προαιρετική ασφάλιση;

Η ασφάλιση μπορεί να είναι υποχρεωτική, γεγονός που σημαίνει ότι όλοι οι συμμετέχοντες οφείλουν να συνάψουν ασφαλιστικό συμβόλαιο για κάλυψη των σχετικών κινδύνων. Συνήθως, η υποχρεωτική ασφάλιση κοστίζει αρκετά φθηνότερα από την προαιρετική, καθ' ότι ο κίνδυνος μετατίθεται σε όλους τους συντελεστές.

Η λύση της προαιρετικής ασφάλισης συχνά εμπεριέχει το δυσεπίλυτο πρόβλημα της αντεπιλογής: εκείνοι που αναμένουν ότι θα χρειαστούν ασφάλιση – δηλ. αναμένουν ότι θα χρειαστεί να ανακαλέσουν προϊόντα τους – συνάπτουν ασφαλιστικό συμβόλαιο. Αυτό σημαίνει ότι ο κίνδυνος για όσους έχουν ασφαλιστεί γενικά είναι υψηλότερος οπότε και τα ασφαλιστρα είναι υψηλότερα. Πέραν των οικονομικών εγγυήσεων, το ζήτημα είναι τι θα σήμαινε η προαιρετική ασφάλιση για όσους θα επέλεγαν να μη συμμετάσχουν - τι θα γινόταν δεκτό ως οικονομική εγγύηση στην περίπτωση τους;

Ασφαλιστικώς ακάλυπτο ποσό, αντασφάλιση, διαχείριση κινδύνου

Η ασφάλιση συνήθως περιλαμβάνει ένα ασφαλιστικώς ακάλυπτο ποσό, είτε ως ποσοστό είτε ως απόλυτο ποσό είτε ως συνδυασμό των δύο. Αυτό σημαίνει ότι ο αιτών είναι υπεύθυνος για τυχόν έξοδα έως το όριο που προβλέπεται από το ακάλυπτο ποσό και η ασφαλιστική εταιρία καλύπτει τα υπόλοιπα έξοδα. Συνήθως, για τη συμμετοχή της ασφαλιστικής εταιρίας δεν προβλέπεται ανώτατο όριο. Σε περίπτωση πολύ υψηλών απαιτήσεων, όμως, οι ασφαλιστικές εταιρίες είναι συνήθως ασφαλισμένες σε εταιρίες αντασφάλισης, οι οποίες αναλαμβάνουν τον κίνδυνο των πολύ υψηλών απαιτήσεων για τον πρώτο ασφαλιστή. Η ασφαλιστική κάλυψη πρέπει να καθορίζεται σωστά και με σαφήνεια και να εξαιρείται κάθε κίνδυνος επηρεασμού της απαίτησης από τον ασφαλισμένο, σύμφωνα με την αρχή της ανεξαρτησίας. Συχνά είναι δυνατό να μετριαστεί ο κίνδυνος με προληπτικές ενέργειες και καλή διαχείριση του κινδύνου από τους ασφαλισμένους. Αυτό αντικατοπτρίζεται συχνά στο επίπεδο των ασφαλιστρών και μπορεί να αποτελέσει ενθαρρυντικό παράγοντα για τη μείωση του κινδύνου ανακλήσεων. Τέλος, μερικές φορές τα ασφαλιστικά προϊόντα περιλαμβάνουν το δικαίωμα εισπραξης πρόσθετων ασφαλιστρών για την κάλυψη εξαιρετικών ζημιών. Αυτό σημαίνει ότι ύστερα από ένα έτος μεγάλων απαιτήσεων, τα ασφάλιστρα λογικά θα προσαρμόζονταν ώστε να αντιστοιχούν στο νέο επίπεδο κινδύνου, αλλά ταυτόχρονα θα έπρεπε να εισπραχθεί ένα πρόσθετο ποσό για να εξασφαλιστεί η αποζημίωση των αιτούντων που είχαν τις μεγαλύτερες ζημιές.

Ασφάλιστρα

Γενικά, τα ασφάλιστρα υπολογίζονται συνεκτιμώντας τους παράγοντες που επηρεάζουν τον κίνδυνο: μερικοί επιχειρηματικοί τομείς μπορεί να παρουσιάζουν μεγαλύτερες πιθανότητες ανάκλησης, οι μεγαλύτερες επιχειρήσεις είναι προφανές ότι μπορεί να έχουν μεγαλύτερους κινδύνους και ζημιές, ενώ π.χ. μπορεί να παίζει ρόλο και η τοποθεσία. Τα έτη χωρίς ασφαλιστικές απαιτήσεις μπορεί να συνεπάγονται μείωση των ασφαλιστρών· η πρόληψη του κινδύνου μπορεί επίσης να μειώσει το επίπεδο των ασφαλιστρών. Φυσικά, το καθοριζόμενο επίπεδο του ασφαλιστικώς ακάλυπτου ποσού μπορεί να έχει σημαντικές επιπτώσεις στα έξοδα της ασφαλιστικής εταιρίας και, συνεπώς, στα ασφάλιστρα. Το ασφαλιστικώς ακάλυπτο ποσό πρέπει κατά κανόνα να καθορίζεται σε τέτοιο επίπεδο ώστε, όταν τα έξοδα λόγω ανάκλησης είναι μικρότερα από το επίπεδο αυτό, να μπορούν υπό κανονικές συνθήκες να καλυφθούν από τον ίδιο τον επιχειρηματία.

Πόσο θα κόστιζε η ασφάλιση;

Οι υπεύθυνοι επιχειρήσεων ζωοτροφών κατά παράδοση χειρίζονται οι ίδιοι τις μικρότερες περιπτώσεις ανακλήσεων και δεν υπάρχει ειδικός λόγος η διαδικασία αυτή να αλλάξει. Εν τούτοις, για τις μεγάλες απαιτήσεις με σημαντική εξάπλωση και σοβαρές επιπτώσεις, τα κεφάλαιά τους δεν θα ήταν επαρκή. Με βάση αυτή την ένδειξη, φαίνεται ότι η λύση της ασφάλισης με σχετικά υψηλό ακάλυπτο ποσό θα μπορούσε να είναι η ενδεδειγμένη.

Επί του παρόντος, οι υπεύθυνοι επιχειρήσεων ζωοτροφών θεωρούν ότι το κόστος ενός ασφαλιστικού συστήματος αποτελεί ανταγωνιστικό μειονέκτημα, καθώς υπάρχουν φόβοι για υπέρμετρες δαπάνες. Εν τούτοις, αν η λύση της ασφάλισης ως οικονομικής εγγύησης περιοριζόταν σε πολύ υψηλούς κινδύνους, τα ασφάλιστρα θα μπορούσαν πιθανώς να είναι λογικά. Για παράδειγμα, αν το επίπεδο του ακάλυπτου ποσού ισοδυναμούσε με το επίπεδο του ετήσιου εισοδήματος ή του κύκλου εργασιών του επιχειρηματία - και κάλυπτε μόνο τις πολύ υψηλές ζημιές λόγω ανάκλησης - τα ασφάλιστρα δεν θα ήταν σημαντικά. Επί του παρόντος γνωρίζουμε ότι πραγματοποιήθηκαν έξοδα ύψους 3 δισεκατομμυρίων ευρώ λόγω ολιγάριθμων ανακλήσεων μεγάλης έκτασης, που αφορούσαν περίπου 5 εκατομμύρια επιχειρηματίες τα τελευταία 5 έως 10 έτη, σε μια κτηνοτροφική αγορά με κύκλο εργασιών περίπου 129 δισεκατομμύρια ευρώ το 2005 (ΕΕ-25). Με ένα πρώτο υπολογισμό – να σημειωθεί ότι πρόκειται για πρόχειρη και ανακριβή ένδειξη του επιπέδου των σχετικών εξόδων – από τη διαίρεση των πραγματικών εξόδων των ανακλήσεων μεγάλης κλίμακας δια του αριθμού των επιχειρηματιών ανά έτος το ποσό που προκύπτει είναι μόνο 60 έως 120 ευρώ.

Ποια θα μπορούσε να είναι η εφικτή ασφαλιστική λύση;

Δεδομένου ότι, μέχρι σήμερα, οι υπεύθυνοι επιχειρήσεων ζωοτροφών ήταν ικανοί να χειριστούν οι ίδιοι τους κινδύνους μικρότερης κλίμακας, φαίνεται ότι είναι εφικτό να εξακολουθήσουν την πρακτική αυτή και στο μέλλον. Εν τούτοις, θα χρειαστούν μια ρήτρα διασφάλισης των οικονομικών εγγυήσεων για τα έξοδα και τις συνέπειες των ανακλήσεων μεγαλύτερης ή μείζονος κλίμακας. Μια εφικτή λύση για την εξασφάλιση των οικονομικών εγγυήσεων, αν βασιστούν στην ασφάλιση, θα ήταν επομένως η υποχρεωτική ασφάλιση που θα κάλυπτε όλους τους υπευθύνους επιχειρήσεων ζωοτροφών, με σημαντικά υψηλό ασφαλιστικό ακάλυπτο ποσό. Η λύση, πάντως, θα έπρεπε να γίνει αποδεκτή από τον ασφαλιστικό κλάδο και από τις εταιρίες αντασφάλισης – θα έπρεπε να υπάρχουν ασφαλιστικές εταιρίες με τέτοια προγράμματα σε όλες τις σχετικές χώρες. Σε μερικές χώρες της ΕΕ υπάρχουν ήδη τέτοιες λύσεις ως ασφάλιση ευθύνης λόγω προϊόντων, αλλά σε καμία περίπτωση δεν είναι υποχρεωτικές. Η ασφάλιση ανάκλησης ζωοτροφών θα μπορούσε να αποτελεί τμήμα ή επέκταση του πεδίου κάλυψης της προαναφερόμενης ασφάλισης.

Λύσεις σε ιδιωτικό επίπεδο

Αν δεν γίνει αποδεκτή η επιβολή υποχρεωτικών λύσεων στους επιχειρηματίες, θα μπορούσαν π.χ. να καλυφθούν με προαιρετική ασφάλιση, όπως περιγράφεται ανωτέρω. Θα μπορούσαν επίσης να προστατεύονται με απλούς τραπεζικούς λογαριασμούς ταμειυτηρίου.

Με τους λογαριασμούς ταμειυτηρίου, όμως, από οικονομική άποψη το χρηματικό ποσό που διοχετεύεται σε τραπεζικούς λογαριασμούς ή άλλες μορφές αποταμίευσης για την περίπτωση ανακλήσεων είναι σημαντικά υψηλότερο από εκείνο που απαιτείται βάσει των άλλων εναλλακτικών επιλογών· γι' αυτό η λύση αυτή δεν είναι αποτελεσματική από την άποψη της κοινωνίας. Επιπροσθέτως, τα ποσά που αποταμιεύονται δεν επαρκούν, συνήθως, για την κάλυψη πιθανών, αν όχι ιδιαίτερα πιθανών, ανακλήσεων μεγάλης κλίμακας. Ακόμη και αν τα αποταμιευμένα ποσά ήταν επαρκή ως οικονομική εγγύηση, θα εξακολουθούσε να χρειάζεται μια λύση για τις περιπτώσεις που τα έξοδα ανάκλησης υπερβαίνουν το αποταμιευμένο ποσό.

Αυτή η λύση, πάντως, ίσως να είναι εφικτή ως συνδυασμός ασφάλισης, για κάλυψη των σπάνιων ανακλήσεων μεγάλης κλίμακας και αποταμίευσης για κάλυψη των «συνηθισμένων» ανακλήσεων.

Μια προαιρετική ασφάλιση ως μεμονωμένο προϊόν για την επίλυση του προβλήματος των οικονομικών εγγυήσεων θα παρουσίαζε μερικά εμφανή προβλήματα: πρώτον, δεν θα επέλεγαν όλοι την ασφάλιση. Ποιος θα ήταν οι οικονομικές εγγυήσεις για τους υπόλοιπους επιχειρηματίες; Δεύτερον, η προαιρετική ασφάλιση θα ήταν πιθανό να μην αποκτήσει πολλούς υποστηρικτές δεδομένου ότι τα ασφάλιστρα θα μπορούσαν να είναι υψηλά. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι εκείνοι που καλύπτονται με την ασφάλιση συχνά είναι εκείνοι που αντιμετωπίζουν μεγάλη πιθανότητα χρήσης της ασφαλιστικής κάλυψης σε σύντομο χρονικό διάστημα, εφόσον οι πιθανότητες ανάκλησης στην περίπτωση τους είναι μεγάλες. Εξάλλου, ο ασφαλιστικός κλάδος θα επιθυμούσε να υπάρχει αρκετά μεγάλο ενδιαφέρον στην αγορά για σύναψη τέτοιων ασφαλιστικών συμβολαίων.

Ένας άλλος εφικτός συνδυασμός θα μπορούσε να είναι υποχρεωτική ασφάλιση με υψηλό ακάλυπτο ποσό που θα συμπληρωνόταν με προαιρετική κάλυψη των μικρότερων κινδύνων. Στην περίπτωση αυτή, ο επιχειρηματίας θα σύναπτε πρόσθετη ασφάλιση με χαμηλότερο ακάλυπτο ποσό.

Τραπεζική εγγύηση

Μια άλλη δυνατότητα είναι η παροχή τραπεζικής εγγύησης. Στην πράξη, αυτό θα σήμαινε ότι ο επιχειρηματίας αγοράζει εγγύηση από την τράπεζα για συγκεκριμένο ποσό. Το ποσό αυτό θα απελευθερωνόταν στις περιπτώσεις που προκαθορίζονται από τον επιχειρηματία και την τράπεζα. Συνήθως, οι εγγυήσεις αυτές είναι ακριβότερες από τα αντίστοιχα ασφαλιστικά προϊόντα, ενώ η διαθεσιμότητα θα μπορούσε να αποτελέσει πρόβλημα, δεδομένου ότι, ενδεχομένως, οι τράπεζες δεν θα επιθυμούσαν να παρέχουν τέτοιες εγγυήσεις.

Ομαδοποίηση

Το ερώτημα είναι αν η ομαδική θεώρηση όλων των υπευθύνων επιχειρήσεων ζωοτροφών ή εκείνων που βρίσκονται στο ίδιο στάδιο σε ένα συγκεκριμένο τομέα, για τους σκοπούς της κάλυψης των εξόδων ανάκλησης των ζωοτροφών, αποτελεί κατάλληλη οικονομική εγγύηση υπό την έννοια του προτεινόμενου κανονισμού. Αν καταστεί δυνατό να επιτευχθεί ευρεία υποστήριξη για ένα τέτοιο σχέδιο και να εξασφαλιστεί η αποτελεσματικότητά του, το σχέδιο θα μπορούσε να εφαρμοστεί με διαφορετικούς τρόπους, είτε ως εναλλακτική λύση είτε συμπληρωματικά προς την υποχρεωτική ασφάλιση στην αγορά. Στην πράξη, αυτό πιθανότατα θα μεταφραζόταν στην ίδρυση μιας ειδικής εταιρίας αλληλασφάλισης με σκοπό την κάλυψη αυτού του κινδύνου σε ένα συγκεκριμένο τομέα. Μια ένωση επιχειρηματιών θα μπορούσε να παρέχει τα αναγκαία κεφάλαια της εγγύησης (αρχικό κεφάλαιο) και τις ειδικές γνώσεις της διαχείρισης ή να αναλάβει αρμοδιότητες επίβλεψης για την εν λόγω ομάδα ή εταιρία αλληλασφάλισης. Η ομαδοποίηση αυτή θα έπρεπε να πραγματοποιηθεί σε ευρωπαϊκή κλίμακα προκειμένου η βάση της να είναι αρκετά εκτεταμένη ώστε να εξασφαλίζεται η φερεγγυότητα της ομάδας. Τα ασφάλιστρα που συλλέγονται από τα μέλη μιας τέτοιας ομάδας θα καθορίζονταν κατά τον ίδιο περίπου τρόπο με τον οποίο καθορίζονται τα συνήθη ασφάλιστρα. Περαιτέρω, σε αντίθεση με την ασφάλιση με καταβολή ετήσιων ασφαλιστρών, τα χρήματα δεν θα απολεσθούν σε περίπτωση «μη ανάκλησης», αλλά θα παραμείνουν διαθέσιμα στο μέλλον. Κατ' αυτό τον τρόπο, το ποσό θα μπορούσε ενδεχομένως να μειωθεί. Η ομάδα θα μπορούσε, επίσης, να επιβάλλει στα μέλη της υποχρεώσεις όσον αφορά περαιτέρω πρόσθετες πληρωμές σε περίπτωση ετών με μεγάλες ζημίες λόγω αυξημένων απαιτήσεων.

Ειδικά ταμεία

Η κατάσταση είναι πολύ διαφορετική όταν εξετάζονται δημόσια συστήματα ανακατανομής, συμπεριλαμβανομένης της συμμετοχής των υπεύθυνων αρμόδιων αρχών, όπως συνέβη π.χ. για την κάλυψη των ζημιών που οφείλονταν στις επιδημίες των ζώων παραγωγής σε μερικές χώρες της ΕΕ. Οι συμπράξεις δημόσιου-ιδιωτικού τομέα μπορούν να λάβουν διαφορετικές μορφές: από κρατικά θεσμικά όργανα όπως υπηρεσίες κοινωνικής ασφάλισης έως ιδιωτικά οργανωμένα ταμεία με υποχρεωτική συμμετοχή και κρατική εποπτεία. Όλα τα προβλήματα που συνδέονται με την υπαγωγή σε ασφάλιση επιλύονται εύκολα όταν το κράτος εξασφαλίζει πληρωμές από το ταμείο σε περίπτωση ζημίας. Η διαχείριση μπορεί να πραγματοποιείται, για παράδειγμα, μέσω της συμμετοχής του δημοσίου, μέσω επιδοτήσεων υπό μορφή μερικής απορρόφησης των ζημιών, μέσω προχρηματοδότησης των ζημιών μεγάλης έκτασης που θα παρακρατηθεί αργότερα ή άλλων μορφών εγγυήσεων.

Ένα πρόβλημα σχετικό με τα ειδικά ταμεία είναι ότι αποτελούν σημαντική κρατική παρέμβαση, γεγονός που αντιβαίνει στις αρχές της ελεύθερης αγοράς και χρειάζεται σαφή αιτιολόγηση, όπως και στην περίπτωση των θεομηνιών ή των επιζωοτιών. Επιπροσθέτως, το κράτος εξομοιώνει τα ελλείμματα αναλαμβάνοντας τους μη ασφαλίσιμους κινδύνους και προσφέροντας ανασφαλίστικη κάλυψη για τις μέγιστες ζημίες, εν τέλει χρησιμοποιώντας δημόσια κεφάλαια για την αποκατάσταση των ζημιών που προξενούνται από ιδιωτικές επιχειρήσεις.

ΜΕΣΟΠΡΟΘΕΣΜΕΣ ΜΗ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ

Λόγω του περίπλοκου χαρακτήρα του θέματος και επειδή είναι δύσκολο να δημιουργηθεί άμεσα ένα σύστημα οικονομικών εγγυήσεων, μετά την παρούσα έκθεση θα ακολουθήσει εκτεταμένος δημόσιος διάλογος. Η Επιτροπή, κατά συνέπεια, προτείνει τα εξής:

- να ξεκινήσει η συζήτηση σχετικά με τις διαφορετικές πιθανότητες οικονομικών εγγυήσεων με τους επιχειρηματίες, τον **ασφαλιστικό κλάδο**, τα κράτη μέλη και άλλους ενδιαφερομένους, και να δοθεί ενθάρρυνση στους **παρόχους οικονομικών εγγυήσεων να αναπτύξουν προϊόντα** που θα μπορούσαν να ανταποκριθούν σε μια μελλοντική αύξηση της ζήτησης για οικονομικές εγγυήσεις, συνεκτιμώντας την **κάλυψη και το μηχανισμό ενεργοποίησης** που προτείνονται στην παρούσα έκθεση·
- να αρχίσουν συζητήσεις με τα **κράτη μέλη**, για να δοθεί προώθηση:
- στις αρχές βέλτιστης πρακτικής για τη **διαχείριση του κινδύνου** όσον αφορά τις ανακλήσεις ζωοτροφών και τροφίμων, ιδίως στην περίπτωση **περιστατικών μεγάλης κλίμακας**, με στόχο την εκπόνηση **κατευθυντήριων γραμμών** στο θέμα αυτό· και
- **στην αποσαφήνιση** του ζητήματος της **ευθύνης** σε σχέση με τις ανακλήσεις ζωοτροφών και τροφίμων.

Αυτά τα ενδιάμεσα βήματα αναμένεται να ολοκληρωθούν εντός 2 ετών από τη δημοσίευση της παρούσας έκθεσης. Μέχρι τότε, τα κράτη μέλη δεν υποχρεούνται να ζητούν από τους υπευθύνους επιχειρήσεων ζωοτροφών να υποβάλλουν στοιχεία που αποδεικνύουν ότι καλύπτονται από οικονομικές εγγυήσεις. Επιπροσθέτως, η Επιτροπή θα αναλύσει περαιτέρω το κόστος των οικονομικών εγγυήσεων και στη συνέχεια θα εκτιμήσει τα πιθανά αποτελέσματα αυτών των μέτρων.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Οι υπεύθυνοι επιχειρήσεων τροφίμων και ζωοτροφών σε όλα τα στάδια της παραγωγής, της μεταποίησης και της διανομής στο εσωτερικό της επιχείρησης που ελέγχουν, πρέπει να εξασφαλίζουν ότι τα προϊόντα τροφίμων ή ζωοτροφών πληρούν τις απαιτήσεις της νομοθεσίας για τα τρόφιμα οι οποίες συνδέονται με τις δραστηριότητές τους, πρέπει δε να εξασφαλίζουν ότι οι εν λόγω απαιτήσεις πληρούνται. **Παρ' όλο που οι κανόνες περί ευθύνης όσον αφορά τη νομοθεσία για τα τρόφιμα γενικά πρέπει να εγκρίνονται σε εθνικό επίπεδο, οι υπεύθυνοι των επιχειρήσεων ζωοτροφών, δυνάμει της κοινοτικής νομοθεσίας, φέρουν ευθύνη για κάθε τυχόν παραβίαση της σχετικής νομοθεσίας για την ασφάλεια των τροφίμων.** Εν τούτοις, μέχρι σήμερα δεν υποχρεούνται να υποβάλλουν αποδεικτικά στοιχεία για οικονομικές εγγυήσεις ώστε να εξασφαλίζεται ότι μπορούν να καλύψουν τα έξοδα για τα οποία φέρουν ευθύνη.

Εξαιρουμένων των εξόδων που προκύπτουν από τους πρόσθετους επίσημους ελέγχους, η ευθύνη στον κλάδο των τροφίμων δεν διέπεται ειδικότερα από **την κοινοτική νομοθεσία** η οποία, αντιθέτως, επιβάλλει υποχρέωση λήψης μέτρων στα ίδια τα κράτη μέλη. Στον τομέα των **ζωοτροφών** υπάρχουν ειδικοί λόγοι για την κοινοτική ευθύνη στον τομέα της υγιεινής των ζωοτροφών, αλλά η πρακτική εφαρμογή της εξαρτάται από την εθνική νομοθεσία η οποία καθορίζει τις νομικές σχέσεις και τις υποχρεώσεις που συνιστούν ευθύνη καθώς και τα γεγονότα, τις περιστάσεις και τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες δημιουργούνται τέτοιου είδους σχέσεις και υποχρεώσεις. Τα **εθνικά συστήματα** που διερευνήθηκαν χαρακτηρίζονται από ορισμένες διαφορές ως προς την ευθύνη. Επιπροσθέτως, οι ανακλήσεις τις οποίες εντέλλονται οι αρμόδιες αρχές εξαρτώνται γενικά από τη νομοθεσία του κράτους μέλους, την εκτίμηση του κινδύνου και τη διοικητική ευχέρεια. Αυτό κατά συνέπεια σημαίνει ότι ο οικονομικός κίνδυνος ενός υπευθύνου επιχείρησης ζωοτροφών ως προς απαιτήσεις ανάληψης ευθύνης για πιθανές ανακλήσεις και διάθεση ζωοτροφών ενδέχεται να διαφέρει ανάλογα με τη χώρα.

Οι οικονομικές εγγυήσεις στον κλάδο των ζωοτροφών – π.χ. υπό μορφή ασφάλισης, τραπεζικών εγγυήσεων, λογαριασμών ταμειωτηρίου, ομαδοποίησης και ταμείων – **αποτελούν κατ' αρχήν μια εφικτή, από τεχνικής πλευράς, επιλογή**. Εν τούτοις, ο βαθμός στον οποίο θα ήταν πρακτικά δυνατό για τους υπευθύνους επιχειρήσεων ζωοτροφών να αποκτήσουν κάλυψη εξαρτάται από το **σχεδιασμό** των συστημάτων οικονομικών εγγυήσεων. Υπάρχει ο κίνδυνος ένα σύστημα οικονομικών εγγυήσεων που δεν έχει σχεδιαστεί κατάλληλα και δεν συνεκτιμά τα **κριτήρια της υπαγωγής σε ασφάλιση** να οδηγήσει σε μια κατάσταση όπου η κάλυψη θα ήταν σχεδόν αδύνατη στην ιδιωτική αγορά ή θα ήταν μεν δυνατή, αλλά το κόστος των ασφαλιστρών θα ήταν απαγορευτικό. Πρέπει να καθοριστούν σαφή **όρια κάλυψης και ενεργοποίησης των οικονομικών εγγυήσεων**.

Παρ' ότι σε μερικά κράτη μέλη υπάρχει ασφάλιση ευθύνης λόγω προϊόντων, στην πράξη η εμπειρία είναι περιορισμένη όσον αφορά, συγκεκριμένα, την **ασφάλιση ανάκλησης στον κλάδο των ζωοτροφών**. Επί του παρόντος δεν υπάρχουν ακριβή στοιχεία για το ύψος στο οποίο θα καθορίζονταν τα ασφαλιστρα για την ασφάλιση αυτή, π.χ. για την κάλυψη περιστατικών ανάκλησης και διάθεσης ζωοτροφών μεγάλης κλίμακας – το ακάλυπτο ποσό, τότε, θα οριζόταν σε αρκετά υψηλό επίπεδο. Στον τομέα των σύνθετων ζωοτροφών, πάντως, μερικά συστήματα είτε έχουν ήδη τεθεί σε λειτουργία είτε βρίσκονται σε στάδιο προετοιμασίας. Επί του παρόντος, οι περισσότερες **ασφαλιστικές εταιρίες** είναι ιδιαίτερα απρόθυμες να εισέλθουν σε αυτή την αγορά, παρ' ότι μερικές φαίνονται διατεθειμένες να διακινδυνεύσουν υπό αυστηρότατες προϋποθέσεις για τη σύναψη ασφαλιστήριων συμβολαίων. Το ζητούμενο, επομένως, δεν είναι αν υπάρχει διαθέσιμη ασφαλιστική κάλυψη για την ανάκληση και τη διάθεση ζωοτροφών (υπάρχει, σε μερικές χώρες) αλλά πώς, τότε και υπό ποιές συνθήκες οι μεγάλες ευρωπαϊκές ασφαλιστικές εταιρίες θα αποφασίσουν να εισέλθουν στην αγορά.

Ο ασφαλιστικός κλάδος είναι αντίθετος σε ένα υποχρεωτικό σύστημα εγγυήσεων στον κλάδο των ζωοτροφών – γενικά, η εισαγωγή κάθε υποχρεωτικής ασφάλισης θα συναντήσει ισχυρή αντίθεση από τον ασφαλιστικό κλάδο λόγω των προφανών προβλημάτων που συνδέονται με τις εν λόγω λύσεις. Οι εθνικές ενώσεις ασφαλιστικών εταιριών παρακολούθησαν την προσέγγιση πριν από μερικά χρόνια και τάχθηκαν κατά των εξελίξεων στον τομέα της ασφάλισης για ανάκληση προϊόντων στον κλάδο των ζωοτροφών. Επιπροσθέτως, εξέφρασαν αμφιβολίες ως προς το αν το σύστημα αυτό θα επέτρεπε στους υπευθύνους επιχειρήσεων ζωοτροφών να πληρούν τις απαιτήσεις ως προς τις οικονομικές εγγυήσεις ή να επιτυγχάνουν τους στόχους της πολιτικής για τη μετακύλιση του κόστους της ανάκλησης και της διάθεσης από το δημόσιο στον ιδιωτικό τομέα. Εν τούτοις, σε μερικά κράτη μέλη υπάρχουν ήδη ασφαλιστικά προγράμματα ευθύνης λόγω προϊόντων, ενώ η δομή και το πεδίο τους δεν απέχουν πολύ από την κάλυψη που επιδιώκεται στην παρούσα έκθεση.

Πολλοί εκπρόσωποι υπευθύνων επιχειρήσεων ζωοτροφών είναι επίσης αντίθετοι στα συστήματα οικονομικών εγγυήσεων και, σε περίπτωση καθιέρωσης ενός τέτοιου συστήματος, θα προτιμούσαν η συμμετοχή να είναι προαιρετική. Ένα πλεονέκτημα των προαιρετικών συστημάτων είναι η δυνατότητα σύναψης συμβολαίων σύμφωνα με τις ειδικές ανάγκες και συνθήκες κάθε επιχειρηματία, χωρίς να παραγκωνίζονται οι επιχειρηματίες που δεν επιθυμούν ή δεν μπορούν να συμμετάσχουν. Τα κύρια μειονεκτήματα αυτής της επιλογής είναι ότι τα ασφαλιστρα αναμένεται να είναι υψηλά και αν το σύστημα δεν είναι υποχρεωτικό ενδέχεται το ποσοστό των καλυπτόμενων επιχειρηματιών να είναι χαμηλό, γεγονός που επιτείνεται λόγω των ακριβών ασφαλιστρών. Στην περίπτωση αυτή, οι υπεύθυνοι επιχειρηματίες που αντιμετωπίζουν ένα περιστατικό χωρίς να καλύπτονται από οικονομικές εγγυήσεις θα έπρεπε να αναζητήσουν τρόπους να αναλάβουν το κόστος της ανάκλησης και της διάθεσης. Αν δεν μπορούσαν να αναλάβουν τα έξοδα ή αν δεν πλήρωναν, ενδέχεται, μεταγενέστερα, να τεθεί σε κίνδυνο ο στόχος αποφυγής των δαπανών δημόσιων πόρων για περιστατικά ασφάλειας των τροφίμων. Δεν είναι επομένως πιθανό ότι ένα τέτοιο σύστημα θα μείωνε την οικονομική επιβάρυνση των δημόσιων αρχών στην περίπτωση κρίσεων μεγάλης κλίμακας, ενώ θα συνέχιζαν να ασκούνται πιέσεις στις κυβερνήσεις για στήριξη των θιγόμενων επιχειρήσεων.

Μερικές αρμόδιες αρχές στηρίζουν, και άλλες θα μπορούσαν να στηρίζουν, ένα σύστημα οικονομικών εγγυήσεων, οι γνώμες όμως δίστανται ως προς το αν το σύστημα θα έπρεπε ή όχι να είναι υποχρεωτικό.

Η αναθεωρημένη στρατηγική της Λισαβόνας εντοπίζει την **απλοποίηση** ως ενέργεια προτεραιότητας για την ΕΕ. Στοχεύει στην επίτευξη μεγέθυνσης και απασχόλησης στην Ευρώπη και ως εκ τούτου επικεντρώνεται στα στοιχεία εκείνα του κοινοτικού κεκτημένου τα οποία αφορούν την ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων στην ΕΕ. Γενικός της στόχος είναι να συμβάλει στη δημιουργία ενός ευρωπαϊκού κανονιστικού περιβάλλοντος που θα ικανοποιεί τα υψηλότερα πρότυπα νομοθέτησης, με σεβασμό στις αρχές της επικουρικότητας και της αναλογικότητας. Υπό αυτό το πρίσμα ο στόχος της απλοποίησης είναι **να καταστήσει τη νομοθεσία σε κοινοτικό και σε εθνικό επίπεδο λιγότερο επαχθή, να διευκολύνει την εφαρμογή της και κατά συνέπεια να την καταστήσει αποτελεσματικότερη για την επίτευξη των στόχων.**

Τα μέτρα που ορίζονται στον κανονισμό για την υγιεινή των ζωοτροφών, όπως οι διατάξεις για την προέλευση των ζωοτροφών, την ιχνηλασιμότητα, την υγιεινή, τις αρχές του συστήματος HACCP και την καταχώριση, μαζί με τα λοιπά νομοθετήματα για την ασφάλεια των τροφίμων, αποτελούν σημαντικά βήματα με στόχο τη μείωση των κινδύνων και την πρόληψη των ατυχημάτων. Η πλήρης εφαρμογή όλων αυτών των μέτρων από τους υπευθύνους επιχειρήσεων ζωοτροφών αναμένεται να βοηθήσει στη μείωση του ενδεχομένου μεγάλης κλίμακας περιστατικών σχετικά με τις ζωοτροφές και τα τρόφιμα, παρόμοιων με εκείνα που παρουσιάστηκαν τα τελευταία χρόνια. Το νέο πλαίσιο των επίσημων ελέγχων, το οποίο βρίσκεται στο στάδιο εφαρμογής από τις αρμόδιες αρχές για να επαληθευτεί η τήρηση του νόμου εκ μέρους των επιχειρηματιών, θα μπορούσε να αποτελέσει ακόμη ένα αποτελεσματικό εργαλείο για την ενίσχυση της ασφάλειας των ζωοτροφών και των τροφίμων.